(Несподівана зустріч з німецьким легендарним лицарем)

Як казали в старовину українці: "Дело было вечером, делать было нечего", — пішов я на Хрещатик…

Там, як знаєте, вища арійська раса землю копає, цеглу носить і взагалі робить усе те, що й належить вищій расі, що була "покликана дати світові новий клас панів", знищивши, при цій нагоді, "насамперед усі слов'янські народи: росіян, поляків, чехів, словаків, болгар, українців, білорусів"…

Ну, копають, носять…

Правду казавши, копають і носять вони, як і належить вищій арійській расі, погано, кволо копають і носять… Як мокре горить.

Нищили вони слов'янські народи і на Майданеку, і в Баб'ячому яру, і в Мінську, і в Харкові, і в нечисленних інших містах значно енергійніше й спритніше…

Ну, прийшов…

Дивлюсь — серед арійської аристократії щось таке ніби знайома постать.

Придивляюсь пильніше.

Постать теж на мені погляд зупинила.

Підходить до мене ближче:

— Пізнаєте? — питає.

— Та щось, — кажу, — справді ви мені когось нагадуєте.

— Я — Трістан, німецький лицар легендарний!

— Це, — кажу, — не з тих Трістанів, що ото "Трістан та Ізольда", музика Ріхарда Вагнера?

— Я-я! Не з тих Трістанів, а я той самісінький Трістан і є, читали, значить?

— Та читав, — кажу, — читав! І музику Вагнерову слухав! Пізнати, — кажу, — тяжкувато!

— Я-я! Ви бачили мене в латах?

— Бачив у латах, тепер бачу в латках! Змінилися, — кажу, — кріпко! А де ж Ізольда?

— О, майн гот![4] Я вдарився на Схід латифундії воювати, нових рабів добувати, а Ізольда, як і кожна справжня німецька патріотка, у похідну офіцерську віллу — "Смотрите здесь, смотрите там!" — пішла... У віллі рейхсфельдмаршал Герінг підморгнув, вона в нього за сьому штатну дружину править і тепер із золотими чамайданами до Мадріда вилетіла, щоб потім в Аргентіну!.. О, майн гот!

— Сильна, — говорю, — драма! Така драма, що й Вагнер навряд чи музику б підібрав...

— О, майн гот!

— Кріпіться! — кажу. — Ви ж старовинний, — кажу, — лицар тевтонський! Лицарський, — кажу, — дух...

— Іх габе кайнен[5] дух!

— І духу нема?

— Іст ніхт! Першу порцію духу на Дніпрі вибили, а потім Ковпак упіймав та такого духу дав, що його духом вирвало з мене всенький лицарський дух і тепер у мене духу ані духа!

— Той, — кажу, — може!

— О, майн гот! Що далі буде, скажіть мені, читачу мій колишній!

— Що ж далі, — кажу, — буде? Будете, — кажу, — і далі "втикать"! Хотіли латифундій, хотіли рабів, — тепер "втикайте"!

— Вас іст дас "фтикать"?

— Дас іст "фтикать" — це коли берете лопату й у землю її застромляєте! А як із землі вистромляєте, — це буде "фитикать"...

— "Фтикать"! "Фитикать"! Сумно!

— А щоб веселіше було, ви читайте "Майн кампф" Гітлера... Там здорово сказано: "Всі інші нації будуть рабами, що працюють за наказом тевтонських воїнів". Прочитайте, воно й здаватиметься, що "фтикаєте" не ви, а раби ваші! Афтикерзейн!